

СВЯТО МІСЯЧНИХ ПИРІЖКІВ

Лорі Фуллер Соса

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

*“Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас!”
(Іван 14:18).*

Не забігай далеко вперед!— гукнув тато.— Вже сутеніє, і я не хочу, щоб ти впав”.

Вінсент зупинився й обернувся. “Але ви йдете так повільно. Я хочу потрапити на свято до того, як закінчаться всі місячні пиріжки!”

“Місячні пиріжки не закінчаться,—сказав тато, поки вони з мамою доганяли його.— А якщо й закінчаться, то принаймні не раніше, ніж ти туди дістанешся!”

Вінсент почув, як б'ють барабани, коли вони наблизилися до парку. З дерев звисали стрічки з різнокольоровими ліхтариками, освітлюючи темряву ночі. Сім'ї сиділи на ковдрах і їли, готуючись разом спостерігати за повним місяцем.

Мама знайшла вільне місце на траві й поклала ковдру. Вона дала Вінсенту кілька монеток, щоб він міг купити їжу.

“Дякую!” Вінсент не міг дочекатися, коли зможе піти все оглянути. По дорозі він порахував монетки. Двадцять рингітів! Цього достатньо на місячний пиріжок. Але який саме йому хочеться? З шинкою? З яечним жовтком? З дурианом? Нарешті він вибрав пиріжок,

де було багато чорної кунжутної пасти. Він ходив від кіоску до кіоску, їв пиріжок і розглядав різні страви. Гори курей на шампурах. Величезні казани бульйону зі спеціями та макаронами. Може йому на останні монетки купити подрібнений лід з морозивом!

Невдовзі він дійшов до місця, де було не так багато ліхтариків. У темряві в нього з'явилася ідея.

Цікаво, як далеко я зайду із заплющеними очима? Він заплющив очі й зробив крок. Потім ще один. Потім він на щось наступив. Він падає!

Ой! Підборіддям він ударився об щось гостре. То був великий металевий каналізаційний люк! Він рукою доторкнувся до підборіддя. З нього текла кров.

“Тату! Мамо!”—погукав він. Вінсент поспіхом побіг назад до ліхтариків, і хтось допоміг йому знайти батьків.

“Ми вже хвилювалися!”— сказала мама. Потім вона побачила його обличчя. “Нам треба до лікарні”.

Невдовзі Вінсент сидів з мамою і татом у приймальному відділенні лікарні. Йому було

так страшно. Чи все буде з ним добре?

Вінсент міцно стиснув руки і подумав про Ісуса. Він і його сім'я кілька місяців тому охристілися. Місіонери сказали, що Ісус може допомагати йому відчувати втішення.

“Ісус Христос мені допоможе. Ісус Христос мені допоможе”,—думав він

знову і знову. І невдовзі Вінсент дійсно трохи заспокоївся. Він відчував, що Святий Дух поруч.

Тато стиснув його руку.

“Все буде добре”,—сказала мама.

Вінсент кивнув. Він знав, що це правда.

Потім прийшла лікарка і наклала йому шви на підборіддя. Це було боляче, але не дуже. Лікарка сказала, що у Вінсента, напевне, буде шрам. Але це його не засмучувало. Кожного разу, коли він буде його бачити, то згадуватиме про місячні пиріжки, свято і той час, коли він відчував, як його втішають Ісус та Святий Дух. ●

Ця історія сталася у Малайзії. Прочитайте наступну статтю, щоб більше дізнатися про цю країну!

